

Куко и Пипе.

Ехъ че какъвъ си, ты байно пѣтлю,
Бре хубавелякъ, бре лице свѣтло!
Сѣща гыділ, кат' ся наперишь;
Кога постъживашъ земѣтъ мѣришь.
А кога пѣешь, ей тѣй е, сякашь
Музика свирѣ; а като крякашь
Нѣтъ цѣло село кѣнти гласѣтъ ти
И потрепера и тазъ шо мѣти!
— Ам' ты, сестринке, куковке ясна,
Ам' ты каква си птичка прѣкрасна!
Дивна ти майка дивно родила:
Спретна, напета, екѣпосна, мила;
Гласъ благороденъ, сивъ царскій косъмъ!
(Ако ты лѣжа да не харосамъ).
Хеле когато пѣкъ закукувашъ,
Ей тѣй е, сякашь, на стихъ хортувашъ;
Въ гласѣтъ ти сладость, и редъ, и мѣра!
Като ты слушамъ, хвани ми вѣрѣ,
Азъ ся прѣхласвамъ, чудѣмъ ся майкъ,
Какъ да ты хвалимъ и азъ незнамъ!

* * *

Недѣйте пыта шо ся е зело
Нашето куко тѣй за пѣтело
Добро да дума и да го гали,
А и той него тѣй да го хвали, —
Едно на друго тѣ ся подмазватъ.
Но колко щѣтъ ся съ хвалбы обсица;
Хората знаѣтъ и право казватъ:
«Каквото куко, таквотъ и пипе.»

Най-мѣчното и най-лесното

Попытали едного философа, който ся зовялъ Талесъ: Кое е най-мѣчното и кое е най-лесно? Огъ всичко най-мѣчно, отговорилъ той:
Да познае човѣкъ себе си и недостаткитѣ си, а огъ всичко най-лесно е: Да познае човѣкъ недостаткитѣ на другитѣ.

— По-добрѣ е да похвалявашъ добродѣлитѣ на неприѣтеля, неже да ласкаешъ недостаткитѣ на пріѣтеля.

— Смиреномѣдріето е голѣмъ свѣтлина, оставя духътъ всякога отворенъ и сърдцето всякога готово къмъ истиннѣтъ.